

Lời chưa nói

“Hạ qua đi, đông đến cũng được hai mùa, cô vẫn một mình, vẫn cô đơn và nghĩ về hần, nhưng có điều trái tim cô không còn gấp gáp mỗi khi nhìn thấy hần”.

Ngày ấy cô 20 tuổi, cái tuổi đầy mơ mộng mà người ta vẫn hay gọi: “Tuổi 20, tuổi đẹp nhất của đời người”. Cô chẳng xinh hay quá nổi bật nhưng đủ duyên để khiến trái tim bao chàng trai phải loạn nhịp, cô nghe, hiểu và kiêu hãnh vì điều đó. Cô thích thú với việc có người theo đuổi nhưng trái tim cô chưa một lần đón nhận tình cảm của ai, cũng chưa ai cho cô hiểu yêu một người là thế nào - cho đến khi gặp hần.

Cô và hần học chung lớp đại học, cô ngồi đầu dãy phía ngoài còn hần ngược lại - ngồi góc cuối dãy phía trong. Cô chỉ nhận ra điều đó khi hình ảnh Naruto (nhân vật truyện tranh) xuất hiện trong hộp thư đến.

- Bạn này học lớp mình nhỉ?

Nổ đom đóm, hai mắt cô chập vào màn hình. “Tên này là tên nào? Dưới đất chui lên hay trên trời rơi xuống mà gần hết năm hai đại học rồi còn không biết bạn mình”, trong khi cô đâu có dùng thuật tàng hình, phụng phịu ầm ức cô trả lời.

- Uk. Đúng rồi, cậu là ai mà đến giờ còn không biết tớ?

- Thì tại trên lớp tớ toàn ngồi sau nên chỉ thấy lưng các bạn thôi.

- Thế lớp mình cậu biết được bao nhiêu người?

- Con trai thì tớ biết gần hết, còn con gái tớ biết khoảng 15 người.

Té xiu, cô phá lên cười. Mình thuộc dạng không để ý rồi mà còn biết lớp có 80 người đã thế gái còn chiếm gần hết, không nhớ quê nhưng chí ít cũng nhớ tên tuổi, mặt mũi. Lắc đầu cô trèo lên giường ngủ, bỏ mặc hần với tin nhắn còn dở dang nghĩ bụng “tên này khùng”.

Sau hôm ấy, ngày nào cô cũng nhận được tin nhắn từ avatar Naruto, cô chẳng

bạn tâm tại sao hần nhắn tin cho mình nhưng lâu dần cô cũng tò mò, rồi cô biết thì ra hần là một tên cao ngầu của lớp nhưng khá đẹp trai - cô thích vì điều đó.

- Nay, cho tớ số điện thoại của cậu đi?

- Tại sao lại cần số tớ, trên thông tin face có đó, cậu tự tìm đi.

- Nhưng tớ không thấy.

- Không thấy thì thôi.

Ngày 20/10. Lớp tổ chức liên hoan, các bạn nam lần lượt đi tặng hoa cho bạn nữ, hần cũng từ đâu chui đến, gương mặt rạng rỡ.

- Tặng cậu này.

Nhìn bông hồng trên tay hần mà cô phì cười, không hiểu tên này ngố thế nào nữa..đã thay mặt lớp tặng phái nữ thì chọn lấy bông nào đẹp đẹp tý, đặng này lại..chậc..héo rồi đã thế còn bị sâu cắn cánh nữa chứ, quay mặt đi cười trộm cô thầm thì:

- Cảm ơn cậu nhé.

Mày mò thế nào hần cũng có được số điện thoại của cô, hần nhắn tin hỏi thăm cô nhiều hơn.

- Cậu ngủ chưa?

- Tớ chưa. Cậu chưa ngủ à?

- Tớ vừa ngủ dậy, nhưng mơ thấy lại buồn, giờ không ngủ được nữa?

- Mơ thấy gì mà buồn?

- Không có gì. Chỉ là mơ thấy một người.

- Người cậu yêu hả?

- Ukm. Lại nhớ người ấy, nhưng người ấy không nhớ tớ.

- ...

Thì ra hần yêu đơn phương, hần buồn nhiều lắm, cô hiểu và cảm nhận được điều đó. Dần dần cô và hần nói chuyện nhiều hơn mỗi ngày, bất kể sáng, trưa, chiều, tối...vô hình cô trở thành điểm tựa mỗi khi hần nhớ về người cũ, những lúc hần buồn và cần cô. Tự đắc kiêu ngạo cô bắt hần gọi mình bằng “chị”(vì cô là quân sư cho hần mà). Hần ngốc nghếch cũng gật đầu đồng ý. Rồi cô - hần lúc thì tớ - cậu, lúc thì chị - em loạn xị cả lên. Cuộc sống của cô cũng vì thế thay đổi.

Cô và hần bắt đầu có những buổi đi chơi cùng nhau theo nghĩa bạn bè, chị em gì gì đó cô không biết, chỉ biết rằng hai người có khá nhiều điểm chung. Tư tưởng lớn nhất là học cùng lớp, hần sống nội tâm, ít nói, hay buồn...cô cũng thế; hần thích trời mưa, xem phim, nuôi chó mèo, thích âm nhạc, đặc biệt của Thùy Chi..cô cũng vậy. Khủng hơn nữa, cô và hần cùng thích loại đồ uống không được người lớn cho lắm - sữa milo, thích ăn bất cứ thứ gì liên quan đến dừa (nước dừa, kẹo dừa, thạch dừa..). Một lần vô tình cô buông:

- Ngày nhỏ tớ toàn tắm bằng nước dừa thôi.

Vậy mà hần rú lên:

- Cái gì? Cậu á? Tớ mà biết ai phí phạm như thế tớ không tha đâuuuuuu.

- Không tha thì cậu định làm gì tớ nào?????

- Ờ thì...lần này tớ tha cho cậu, cậu khác.

- Tớ được đặc cách à? hihi.

Hần không nói gì mà cầm đầu hút hết cốc nước dừa. Duy có điểm khác nhau mà cô thấy đó là: cô và hần ở hai thái cực đầu lớp - cuối lớp.

Một tháng, hai tháng cứ thế trôi, cô - hần vẫn thế, vẫn giữ mối quan hệ đó, cho đến một ngày như mọi ngày cô bật nick sáng, hần online.

- Cậu làm gì vậy? Sao giờ mới lên face?

- Tớ đang học bài nhưng không vào nên lên xem tý..:))))))

- Thế làm tớ đợi cậu mãi. Sao học không vào?

Chẳng biết ma xui, quỷ khiến thế nào cô “bùm” ngay

- Tớ nhớ c.

Hắn mất tích 10 phút, “thôi tiêu rồi, chắc tên này tưởng mình nhớ hắn thật, phải làm sao bây giờ..huhu”, cô rúc mặt vật lộn với đồng thú nhồi bông vì xấu hổ.

“Bùm.”

- Cậu nhớ ai cơ?

- Tớ nhớ c.:))))))))

- Nhớ chị nào?

- Haha. Tớ biết cậu đang nghĩ gì nha, tớ thích suy nghĩ của cậu..haha..

- Tớ nghĩ gì nào?

- Nghĩ cái cậu đang nghĩ ý..haha..Thôi tớ đi tắm đây, đang buồn nói chuyện với cậu vui hẳn lên..hihi...hẹn cậu sau nhé..pipi Naruto.

Cô tắt máy mà vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt ngẩn ngơ của hắn. “Tiếng mưa rơi vẫn âm thầm trong đêm dường như quạnh hiu, trôi về đâu áng mây cuối trời. Có giấc mơ em mong chờ một ngày mai bao nắng ấm...” - vu vơ cô hát ca khúc mà cô và hắn thường nghe. Cô thấy yêu đời hơn, thấy cuộc sống ý nghĩa hơn vì có hắn.

00h30

Điện thoại rung, chẳng nhìn cô cũng biết, cô ghét thói quen nhắn tin của hắn, toàn kiểu “ngủ ngày cày đêm” khiến cô sáng nào cũng bơ phờ vì thức muộn. Ghét là thế nhưng ngày nào hắn không nhắn cô thấy thiếu thiếu và có chút gì đó nhớ nhung, cô không hiểu.

- Cậu ngủ chưa?

- Tớ chưa. Thế cậu, sao giờ này chưa ngủ?

Thực ra cô chưa ngủ vì chờ đợi tin nhắn của hắn.

- Tớ chưa ngủ được, nói chuyện với tớ nhé?

- Ukm, có gì cậu nói đi.

- Chuyện lúc chiều cậu nói với tớ có thật không?

Cô giả ngây ngô không hiểu.

- Chuyện gì cơ?

- Chuyện ý ý?

- Chuyện ý là chuyện gì? Hêêê...Ờ thì, buồn buồn nên định trêu cậu tý. Mà thế là tớ không được nhớ cậu chứ gì ? hixhix

- Không phải, tớ chỉ sợ cậu không thèm để ý đến tớ thôi, thực ra tớ có chuyện muốn nói với cậu lâu lắm rồi, cậu muốn nghe không ?

- Chuyện gì ? Cứ nói đi.

- Nhưng biết rồi cậu có giúp được tớ không ?

- Thì cậu cứ nói đi, miễn trong phạm vi tớ sẽ cố gắng.hihi

- Thế giờ tớ bảo tớ đang để ý đến Vy, bạn giúp tớ thế nào ?

- Thế nào là thế nào ? Một là để ý, hai là không có gì đâu.
- Nhưng tớ sợ bạn ý không cho tớ để ý.
- Trời. Thế giờ tớ bảo không cho thì cậu cũng thôi à ?
- Không. Nếu bạn ý không đồng ý thì tớ chỉ dám nhìn từ xa thôi. Cậu hỏi bạn ý đi.
- Tớ nghĩ nếu hiểu và cảm nhận được thì cậu sẽ có câu trả lời.
- Vậy thì tớ hiểu rồi.

Hắn là thế đó, chẳng dám đương đầu với mọi chuyện, hắn chưa làm đã sợ thất bại, ngay cả người hắn thích hắn cũng sợ chẳng dám theo đuổi phải hỏi ý kiến, vì vậy lúc nào hắn cũng là người đứng sau quan sát. Nhưng lần này cô thấy vui, vui vì hắn nói hắn để ý đến Vy - là cô.

Biết được tình cảm của hắn, càng ngày cô chẳng xem hắn ra gì, lúc nào cô cũng bắt nạt, cũng lạnh lùng, thờ ơ với hắn, có đụng nhau trên lớp cô cũng xem như hắn vô hình, cô cứ vui đùa với các bạn khác giới mà đâu biết rằng hắn buồn nhiều lắm.

- Cậu ơi ! Tớ buồn nhiều lắm.
- Cậu bị làm sao ?
- Hình như tớ yêu ai cũng chỉ tớ là người khổ hay sao ý ?
- Là sao ? Tớ không hiểu ?
- Không có gì ? Chỉ là tớ thấy cô đơn.
- Cậu lại nhớ người ấy à ?
- Không. Từ khi có cậu tớ không còn nhớ người ấy nữa.

Cô thấy mình lâng lâng hạnh phúc.

- Nói dối.

- Sao cậu không chịu tin, không chịu hiểu tớ cứ khiến tớ đau như vậy ? Một lần cậu hãy nhìn về phía tớ, yêu tớ được không ?

Choáng váng, mặc dù phần nào cảm nhận được tình cảm của hấn dành cho cô nhưng khi nghe hấn nói cô vẫn ngỡ ngàng, bối rối.

- Gì cơ. Trường hợp này tớ chưa nghĩ đến đâu. Cậu suy nghĩ kỹ chưa ? Là cậu yêu tớ hay chỉ thích thôi ? Trước giờ tớ chưa nhận lời yêu một ai cả vì tớ luôn sợ, tớ sợ mất đi thứ gì đó, sợ tình cảm của mình không đủ lớn, sợ người tớ thương và chính bản thân tớ bị tổn thương.

- Tớ cũng vậy, tớ từng tổn thương một lần trong tình cảm nên tớ hiểu ý của cậu, nhưng tớ muốn nói cho cậu, cứ giữ trong lòng khó chịu lắm. Tớ biết cậu cũng quý tớ, nhưng có lẽ tớ chỉ là em của cậu như cậu vẫn nói thôi, còn chuyện tình cảm chắc tớ không xứng với cậu. Tớ xin lỗi.

- Sao cậu nói thế ? Nếu đã yêu thì đừng nói xứng hay không, chỉ là tớ cần thời gian, tớ không muốn thứ gọi là tình yêu ràng buộc. Cứ quan tâm và hiểu nhau như vậy có phải tốt hơn không, nhiều người nói yêu nhau nhưng chắc gì đã hiểu người mình yêu cần gì ? Tớ không nhận lời không phải vì tớ không thương cậu, tớ không muốn cậu hối hận, không muốn cậu nhầm lẫn giữa yêu và thích.

- ...

10 phút trôi đi, hấn không trả lời, cô lo lắng, cô sợ hấn buồn, chui đầu vào chăn nhìn màn hình điện thoại cô thiếp đi lúc nào - hấn lại ngủ quên, cái tật xấu không tài nào bỏ được.

Từ hôm ấy, hấn ngoan ngoãn gọi cô bằng chị vì hấn luôn nghĩ cô chỉ xem hấn như em mà thôi - đúng là tên khờ còn sót thời nguyên thủy.

Kết thúc kì thi cũng vào ngày giáp tết, lớp tổ chức đi du lịch hai ngày một đêm, cô háo hức chuẩn bị mọi thứ, cô muốn có những niềm thật đẹp cùng mọi người và hấn cũng không ngoại lệ. Suốt chặng đường dài bốn tiếng cô say mềm không còn tâm trí mà vui đùa nữa, mọi người thì ảnh ọt cô đành ôm

gối nằm mà trong đầu vẫn còn thấy bóng dáng xe chạy. Hăn lon ton như chim non gặp mẹ lôi cô dậy.

- Chị ơi chụp ảnh với em đi, em chả có cái nào với chị cả.

Như phản xạ cô đứng lên chạy theo, bỗng cô khựng lại giật tay mình khỏi lòng bàn tay hăn - hăn ngơ ngác, lũ bạn cô đang phía trước, giờ thì hăn hiểu tại sao cô làm vậy, hăn buồn quay mặt đi góc khác. Vậy là đường ai nấy đi, cô đi cùng nhóm bạn thân của cô, còn hăn đi với những bạn nữ xinh xắn trong lớp, đã thế còn chụp bao nhiêu ảnh nữa chứ, đẹp trai có khác, gái cứ gọi là chết mê chết mệt, đậm chân hậm hực cô làu bàu : “chẳng qua là mình không chụp thôi nhá.hix”.

Đêm hôm ấy, dưới ánh lửa trại cô nhận ra đôi mắt hăn thật đẹp, đôi mắt thường ngày hăn vẫn dành cho cô, trái tim cô thổn thức vì cảm giác được nhìn người mình thương, mỉm cười cô cầm tay hăn kéo đi hòa vào dòng người, cùng nướng ngô, cùng chơi trò nhặt trứng, hút rượu cần và tay trong tay nhảy theo tiếng sạp.

Trở về Hà Nội, cũng là lúc hăn chuẩn bị về quê đón tết.

- Chị ngủ chưa , ngày mai em về rồi.

Cảm giác như sắp mất thứ gì đó, cô làm một tuôn.

- Sao lại thế, chị tưởng hai ngày nữa em mới về cơ mà, làm sao bây giờ ? Thế là từ giờ đến hết tết chị không được gặp em nữa à ?...huhu..oa oa oa.

- Em cũng buồn lắm. Hay thế này đi, mai chị dẫn em đi ăn kem như đã hứa nhé ?

- Thế đợt nọ ai kêu bảo trời lạnh không ăn cơ ?

- Thì tại hôm đó em đang ở quê đi làm sao được...hihi. Đi đi chị nhé.

- Được rồi, sáng mai gặp em nhé.

Không đi không được vì thực ra cô cũng muốn gặp hăn.

...

Trời mưa phùn kèm theo cái lạnh giá của mùa đông, ngồi bên ly kem cô và hân nói chuyện trên trời dưới biển, cô thấy hạnh phúc thật đơn giản là giây phút được ngồi cạnh hân, liệu đó có phải là yêu - mỉm cười cô chợt nghĩ.

- Chị! Có bao giờ em không phải là em của chị không?

Câu hỏi bất ngờ của hân khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt.

- Làm em cũng tốt chứ sao. Mà vốn dĩ em có phải là em chị đâu.

Cô không biết liệu hân có ngốc đến mức không hiểu ẩn ý những gì cô muốn nói trong đó không mà hân im lặng không nói thêm gì nữa.

Hân về, Hà Nội chỉ còn lại mình cô, ngày trở nên dài kinh khủng, cô chỉ mong đêm nhanh đến để cô lại nói chuyện cùng hân.

- Chị ơi ! Em nhớ chị.

Tim cô loạn nhịp vì tin nhắn của hân, trước giờ chưa có ai khiến trái tim cô đập khố sở đến vậy, hân nói nhớ cô, phải chăng cô có nên tin hân.

- Vừa gặp lúc sáng đã nhớ rồi ? Nhưng chị chả nhớ em cơ.

- Chị thì có bao giờ nhớ ai đâu, mà thôi mình em nhớ là được rồi.

Hân thật ngốc, không phải cô không nhớ hân mà nhớ rất rất nhiều, nhưng bản thân không cho phép cô nói ra điều đó, cô không muốn để hân biết tình cảm cô dành cho hân nhiều thế nào như vậy sau này cô sẽ khố.

Ngồi trên xe mà đầu óc cô nghĩ về hân, cái tết đầu tiên trong đời cô muốn nó trôi qua thật nhanh, cô muốn trở lại Hà Nội - nơi ồn ào, đông đúc mà cô ghét, nơi khiến cô nhiều lần phải rơi nước mắt vì nhớ bố mẹ...nhưng cũng chính nơi ấy lại có người cô thương - là hân, cô nhớ nhớ nhiều lắm.

Nhưng rồi cái gì đến vẫn cứ đến dù cho ta không hề mong đợi nó xảy ra. Người yêu đơn phương cô lại học cùng cô và hân, anh không được lành lặn như người ta nhưng tình cảm anh dành cho cô lại quá lớn, mọi người trong

lớp đều hưởng ứng ủng hộ, nhưng tất cả những gì cô có thể là giúp đỡ anh trong công việc học tập ngoài ra cô không hề có ý nghĩ gì khác.

- Chị ơi, có người yêu chị đấy.

- Là sao hả em ? chị không hiểu.

- Chị lên face mà xem, người ấy làm nhiều thứ về chị lắm.

- Ở đây không có mạng chị không xem được, có gì em nói chị nghe nào.

-Thì chị cứ lên là biết, chúc mừng chị nha.

- Chúc mừng chị ? Vì cái gì ?

- Vì chị đã có người yêu.

- Điên mất, rốt cục có chuyện gì, em nói chị xem đừng có như thế nữa.

-Thôi em mệt rồi em ngủ đây. Chị ngủ đi.

Vậy là hần mất tích không hề giải thích, không nói thêm điều gì nữa. Cứ thế, ngày thứ nhất rồi ngày thứ hai hần không nhắn tin hỏi thăm cô, cô thấp thỏm lo lắng, đành hạ mình soạn tin nhắn - cái tin đầu tiên cũng là duy nhất cô gửi trước cho hần trong suốt sáu tháng quen nhau.

- Em ơi !!!

1 ngày, 2 ngày,...ngày trôi qua, cô chờ đợi tin nhắn của hần trong vô vọng: “lẽ nào hần giận”, nhưng chẳng có lý gì để hần giận cô cả, trong chuyện này cô và hần không ai là có lỗi, cũng chẳng phải tại người thứ ba, hần có quyền yêu cô thì người khác cũng có, quan trọng là - trong cô có hần, vậy mà hần không hiểu hay vì cô quá lạnh lùng vô tâm nên hần không nhận ra, hần giả ngốc hay bản thân hần ngốc thật, vì hần đã quên cô hay tại hần cũng đang chờ đợi tin nhắn của cô một lần nữa ?...Bao nhiêu câu hỏi về hần cứ vương vấn trong tâm trí cô.

Thời gian cứ thế đi, cô trở nên trầm lặng, ít nói như ngày chưa gặp hần. Hà Nội náo nhiệt mà lòng cô buồn vô hạn. Lượn lờ trên góc phố quen thuộc cô

nhớ về hăn. Trước giờ cô luôn nghĩ : “mình chỉ thích thôi”, chưa bao giờ cô cho phép bản thân vượt quá giới hạn đó, nhưng cuối cùng lại tổn thương vì hăn - vì trái tim Nhân Mã. Ngày có hăn bên cạnh, cô cứ thỏa sức tỏ ra lạnh lùng, vô tâm, một tin nhắn hỏi thăm trước cũng chưa một lần cô gửi - điều đó chỉ thực hiện một chiều từ phía hăn. Cô đâu có biết hăn cũng buồn, cũng cần quan tâm như chính cô vậy. Có những lần vô tình bắt gặp ánh mắt hăn, những kìm nén nhớ nhung bấy lâu nay lại trào lên trong cô. Ngày trước cô yêu ánh mắt đó bao nhiêu thì giờ đây cô sợ nó bấy nhiêu, cô không dám đối diện với sự thật rằng cô mất hăn, nhìn làm gì khi giờ đây cô và hăn chẳng là gì của nhau cả, còn yêu cô sao hăn lại buông tay dễ dàng như thế ? Để giờ, đứng đối diện với nhau mà như hai người xa lạ, muốn chào hỏi nhau nhưng cổ họng nghẹn đắng, chỉ biết nhìn sang hướng khác mà nước mắt tuôn rơi, cô hận.

Cô quyết định thay đổi từ A đến Z, khởi đầu với mái tóc vàng hoe, dép cao gót cùng những chiếc váy xòe duyên dáng. Trước mặt hăn thì cô tươi cười cùng đám bạn, nhưng khi hăn đi rồi thì lòng cô đau thắt, cứ thế cô diễn vai một thiên thần vui vẻ trong bộ phim dài tập sáu tháng liền. Hăn cũng chẳng kém. Không có cô hăn nói cười nhiều hơn, chơi cũng nhiều hơn, hẹn hò chắc cũng nhiều hơn bởi hăn đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc - hăn có người yêu vào tháng sáu. Người ấy trẻ tuổi và ăn diện hơn cô, nói năng với hăn nhẹ nhàng hơn cô - nhưng cô biết đó không phải mẫu người hăn thích, nhưng bù lại người ấy yêu và quan tâm hăn chân thành, dám làm tất cả những gì có thể mà trước giờ cô không thể nào cho hăn, cô đau vì điều đó. Cô chẳng biết làm gì ngoài việc giam mình mà khóc, bao nhiêu ảm ức chịu đựng trong cô như vỡ òa, suốt thời gian qua cô phải gồng mình lừa dối bản thân, chấp nhận những mối quan hệ mới, làm mọi cách để không nghĩ về hăn nhưng chẳng thể. Vậy mà hăn, chỉ mới sáu tháng đã có người khác, trong tim hăn không còn vị trí cho cô nữa, cô có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi. Rốt cuộc cô là gì của hăn ? Càng tự hỏi cô càng đau và thấy mình thật ngốc. Cứ mãi giữ và hi vọng thứ tình cảm mà cuối cùng chỉ có cô là người tổn thương. Cô quyết định đối diện với sự thật, sẽ không ép bản thân, không tỏ ra mạnh mẽ trước mặt hăn nữa. Những lúc cần cô cứ thỏa sức nhớ, nghĩ về hăn. Sáu tháng qua những gì cô cố tránh thì nay cô làm, nghe lại tất cả những bài hát, những bộ phim mà cô cùng hăn xem, đi lại những con đường quen thuộc có những kỉ niệm cô và hăn, lúc ấy nụ cười, giọng nói của hăn lại vang vọng bên tai : “chị ơi nhanh lên”. “Em cao như thế làm sao chị với được”. “Chị yên tâm, vì cao nên tay em dài, em sẽ nắm tay chị cùng đi”. Ôm mặt cô lại khóc, tất cả những

lời hăn nói cô đều nhớ hết còn hăn thì sao, hăn quên cô, quên cả những gì hăn hứa. Không biết cô nhớ hăn nhiều thế nào và tần suất hăn xuất hiện trong giấc mơ của cô là bao nhiêu cô không nhớ nổi, chỉ biết rằng mỗi lần tỉnh dậy nước mắt cô lại đầm đìa trên gối, thấy người ta hạnh phúc cô lại ước. “Ước gì ngày ấy cô vứt bỏ bớt cái tôi, quan tâm hăn nhiều hơn một chút thì giờ đây có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn gấp nhiều lần cô muốn”.

Hạ qua đi, đông lại đến cũng được hai mùa, cô vẫn một mình, vẫn cô đơn và nghĩ về hăn, nhưng có điều trái tim cô không còn gấp gáp mỗi khi nhìn thấy hăn, cô cảm nhận bằng trái tim nhiều hơn những gì cô thấy, lặng lẽ bước theo sau và quan tâm hăn mỗi khi cùng chung bước trên đoạn đường về. Vì quá quan tâm hay vô tình mà cô đâu nhận ra rằng hăn cũng âm thầm làm những điều đó vì cô.

Vẫn dịp 20/10, nhưng nó khác hai năm về trước. Thời tiết lạnh và mưa phùn không còn ập ập như ngày ấy nữa, và cô cũng không còn nhận được bông hồng nào từ hăn dù là héo rũ hay bị sâu cắn cánh. Cô chuẩn bị quần áo đi liên hoan cùng lớp. Chẳng phải sắp đặt những hăn lại ngồi đối diện cô, đồng nghĩa với việc không thể tránh khỏi bắt gặp ánh mắt hăn. Hăn uống rượu, cô chẳng quản mà cũng chẳng có lý gì cô phải quản hăn, nhưng cô thấy xót. Khi còn ở bên cô, chưa bao giờ hăn uống rượu và uống nhiều như thế, cô không muốn nhìn thấy hăn trong bộ dạng như này. Đang ăn uống từng bừng thì cô chủ nhiệm đùa :

- Công nhận nhìn Vy hiền và ít nói thế nhưng khi đã nói thì rất chất nha.

Cả lớp cười ầm lên làm cô chín cả mặt.

- Vâng. Đúng rồi cô ạ. Vy hiền lắm, đến đi tắm còn phải nói với em thì không hiền sao được ạ ? - Nam nhìn cô đá đều.

Minh tiếp lời.

- Sao mà biết hay thế Nam. Hóa ra lời đồn đại mà với Vy yêu nhau là thật à ? haha.

Cả lớp lại “Ồ” lên.

- Mày khéo giỏi. Muốn biết câu trả lời thì cứ hỏi Vy đi.

Nhìn thẳng bạn thân của mình mà cô giận tím mặt. Trước mặt bao nhiêu người mà hấn dám trêu cô thế, quay sang nhìn hấn cô lại càng tức hơn, hấn vẫn cầm ly rượu uống như không có gì xảy ra. Xin phép cô đứng dậy, cô chạy ra ngoài khiến Nam đơ mặt ra vì biết mình đùa quá trớn. Giờ thì hấn mới không thể ngờ được nữa, hấn cũng đứng dậy chạy theo ra cửa cầm tay kéo cô lại.

- Chị đừng đi.

Phải mất vài phút cô mới định hình ra hành động của hấn. Mắt cô rơm lệ nhìn hấn lạnh lùng.

- Buông ra.

Không để cho hấn kịp trả lời cánh tay cô đã rời khỏi tay hấn cứ thế chạy đi, cô sợ trái tim cô lại rung động vì ánh mắt của hấn, cô đã tự hứa sẽ lạnh lùng mà quan tâm, theo dõi hấn rồi một ngày nào đó vết thương trong cô về hấn có thể mờ dần chứ không phải làm những điều đó để cô lại yêu hấn thêm lần nữa. Nhưng rồi lý trí vẫn không thắng nổi trái tim, cô dừng chạy và quay đầu bước lại.

Mọi người đã về gần hết, hấn vẫn ngồi đó. Cô tiến lại gần, vẫn dùng cái giọng ngày xưa với hấn.

- Em có đứng lên không thì bảo ?

Hấn giả câm giả điếc như không nghe thấy, vẫn uống.

- Em có nghe chị nói không hả ?

Bỏ ly rượu xuống hấn bật dậy.

- Nghe. Tại sao em phải nghe chị ? Đã bao giờ chị nghe em nói chưa ?

Hấn bỏ đi, cô đứng như chôn chân tại chỗ. Hấn lớn tiếng, lần đầu tiên hấn lớn tiếng với cô, mọi người há hốc mồm, đến cô cũng không dám tin những gì đang diễn ra, cô chạy đuổi theo hấn.

- Em đứng lại cho chị.

Hắn như không nghe thấy cô gọi cứ thế đi. Đứng giữa đường cô như hiểu ra mọi thứ, cô cứ nghĩ hắn ác nhưng không phải, cô còn ác hơn gấp bội. Chưa một lần cô chịu đặt mình vào vị trí của hắn, lúc nào cũng bắt hắn thế này thế nọ, thích nghe hắn nói lời yêu thương với mình nhưng lại chưa một lần chịu nói rằng: cô nhớ hắn. Hắn không cần cô phải là người yêu hắn để ràng buộc nếu như cô không thích, chỉ cần cô cho hắn được cảm giác yêu thương, được quan tâm nhưng cô đâu có làm những điều đó, tất cả những gì cô làm là phủ nhận tình cảm của mình. Cô bật khóc, mưa cứ thế tát vào mặt khiến môi cô mặn đắng, chính cô đã giết hắn, giết chết tình yêu đầu của mình, vô tâm đã khiến cô tổn thương, cô có thể chịu nhưng nó khiến cả người cô yêu đau khổ thì cô không thể chịu được, tim cô nó đau đau nhiều lắm, cô vừa khóc vừa gào lên.

- Anh đừng đi. Em yêu anh, nhớ anh nhiều lắm.

Cứ thế cô đứng lặng trong mưa, bóng đã khuất dần trong đêm tối, hắn không nghe thấy lời cô nói - lời mà sâu tận trái tim cô muốn hắn biết. Cô gục đầu xuống như lịm đi.

Đêm hôm ấy, hắn làm lành và nói lời xin lỗi cô, đặt lên má cô nụ hôn đầu tiên giữa hai người, cô mỉm cười hạnh phúc. Bất giác giật mình, cô lại mơ, lại nhớ về hắn. Cắn chặt môi để ngăn cho nước mắt rơi khóc thành tiếng, cô tựa đầu vào tường nhìn ra khoảng tối trầm tư suy nghĩ. Cô nghĩ kỹ rồi, cô quyết định thay đổi, thay đổi tất cả vì hắn. Sau đêm nay ngày mai cô sẽ bắt đầu “chinh phục” trái tim hắn, cô không cho phép trái tim mình tổn thương nữa và lần này, cô sẽ đổi vai, sẽ là người “nói lời yêu” với hắn.